

Sygn. akt I C 479/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...)S.A. z/s w S.

o zapłatę kwoty 6 000 zł i ustalenie

I zasądza na rzecz powoda D. K. od strony pozwanej (...)S.A. w S. kwotę 6.000 (sześć tysięcy) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w dalszej części;

III zasądza na rzecz powoda D. K. od strony pozwanej (...) S.A. w S. kwotę 1.834 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w S. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 226,94 zł, tytułem wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

sygn. akt IC 479/13

UZASADNIENIE

Powód D. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 6.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.04.2013r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie, będące następstwem zdarzenia z dnia 31.01.2013r., oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku. W uzasadnieniu podał, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 31.01.2013r., za skutki którego odpowiedzialność przyjęła pozwana, doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia prawego ramienia, stłuczenia prawego stawu biodrowego oraz stłuczenia żeber dolnych po stronie prawej. Podał, że do dzisiaj utrzymują się u niego bóle i zawroty głowy, bóle karku, kręgosłupa, szumy w uszach, drętwienie palców obu dłoni, bóle ramienia prawego, bóle stawu biodrowego prawego oraz lęki przed jazdą samochodem, nie jest w stanie normalnie funkcjonować, stał się osobą nerwową i niespokojną, ma poczucie bezsilności i bezradności życiwej. Przed wypadkiem powód nie miał problemów zdrowotnych, był osobą aktywną. Zdaniem powoda, przyznane mu dotychczas zadośćuczynienie w kwocie 3500 zł było za niskie i nieadekwatne do rozmiarów szkody.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że jest ono nieuzasadnione i nieudowodnione. Przyznała fakt zaistnienia wypadku oraz fakt wystąpienia szkody w postaci rozstroju zdrowia powoda, jak również fakt przyjęcia przez pozwaną odpowiedzialności za krzywdę do kwoty 3500 zł, która jej zdaniem jest odpowiednią rekompensatą

dla powoda, adekwatną do rozmiarów szkody. Podniosła, że skrzywienie czy stłuczenie nie jest trwałym uszczerbkiem na zdrowiu, oraz, że u powoda nie doszło do kalectwa czy oszpececia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 31.01.2013r. powód doznał mnogich obrażeń powierzchownych tułowia i kończyn, urazu kręgosłupa szyjnego (bez długotrwałych następstw neurologicznych), urazu kręgosłupa lędźwiowego z objawowym, przewlekłym zespołem bólowym, urazu prawego ramienia, klatki piersiowej oraz prawego biodra. Skutkiem wypadku jest u powoda blizna lewej okolicy czołowej głowy, wielkości 1 cm, po przebytych zranieniach twarzy odłamkami szkła, oraz pourazowa blizna prawego ramienia, która, jako prawidłowo wygojona, nie powoduje zaburzeń funkcji kończyny górnej. Blizna lewej okolicy czołowej wywołała u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%, przebyty uraz kręgosłupa lędźwiowego – w wysokości 3%. Przebyte urazy utrudniały codzienne funkcjonowanie powoda przez 20 dni po urazie, w tym czasie powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, miał trudności ze wstawaniem, poruszaniem się, wymagał pomocy innych osób przy codziennych czynnościach, jak mycie, poruszanie się, sprząkanie, przygotowywanie posiłków. Po wypadku, przez 6 tygodni powód nosił kołnierz ortopedyczny. Do chwili obecnej odczuwa bóle kręgosłupa lędźwiowego, szczególnie w nocy, kiedy musi wziąć lek przeciwbólowy, żeby ponownie zasnąć. Z tego powodu przestał jeździć motocyklem, co wcześniej robił rekreacyjnie. Pozostałe dolegliwości, jak ból kręgosłupa szyjnego, występujące po wypadku, ustąpiły.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. T.(k-87-91);

opinia biegłego sądowego ortopedy R. B. (k-102-103);

zeznania powoda (k-83).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powoda nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła powodowi kwotę 3.500 zł, tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 31.01.2013r.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Skutki wypadku na zdrowiu powoda ustalono w oparciu o opinie biegłych sądowych lekarzy z zakresu neurologii i ortopedii oraz zeznań powoda.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, Sąd podzielił stanowisko powoda, że wyplacona dotychczas przez stronę pozwaną kwota 3500 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, zaistniałą, w związku z wypadkiem z 31.01.2013r., jest stanowczo za niska. Odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy będzie zadośćuczynienie w kwocie 9500 zł, zgodnie ze stanowiskiem powoda. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powoda, długotrwały uszczerbek na zdrowiu, rozmiar cierpień, odczuwanych przez niego bezpośrednio po wypadku, które utrudniały prawidłowe funkcjonowanie w życiu codziennym, oraz w związku z nawracającymi bólami kręgosłupa lędźwiowego, odczuwanymi przez powoda do dzisiaj, a będącymi następstwem wypadku, za który odpowiedzialność ponosi strona pozwana. Wbrew ponadto jej twierdzeniom, iż u powoda nie doszło do trwałego zeszpecenia – skutkiem wypadku jest występująca u powoda blizna lewej okolicy czołowej głowy, wielkości 1 cm, powstała po przebytych zranieniach twarzy odłamkami szkła, powodująca długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%.

W ocenie Sądu, zasądzona kwota, jako uzupełnienie zadośćuczynienia, nie może być uznana za nadmierną. Miarkując zadośćuczynienia, Sąd zarazem uwzględnił pomyślne rokowania na przyszłość, uzależnione od codziennych własnych ćwiczeń usprawniających, prawidłowo prowadzonego dalszego leczenia (farmakologicznego i fizjoterapeutycznego), które mogą doprowadzić do zmniejszenia dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa lędźwiowego. W świetle opinii biegłej z zakresu neurologii E. T., nie należy spodziewać się innych odległych skutków przebytych urazów.

Odsetki ustawowe od kwoty 6.000 zł, za opóźnienie w zapłacie, zasądzono od dnia 16.04.2013r., zgodnie z pozwem, na podstawie przepisów art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc, przyjmując, że powód zgłosił szkodę pismem z dnia 8.03.2013r., a następnie pismem z dnia 12.04.2013r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 76.500 zł, tytułem dalszego zadośćuczynienia, w terminie 7 dni.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

Wnioski stron o dopuszczenie dowodu z „akt szkody“ podlegały oddaleniu. Po sprecyzowaniu wniosków, strony nie powołały faktów spornych i istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, które miałyby być udowodnione za pomocą poszczególnych dokumentów. W świetle przepisów art. 245 kpc w zw. z art. 227 kpc i art. 229 kpc w zw. z art. 445§1 kc, w szczególności bezzasadny był wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z „korespondencji stron“ na okoliczność „treści“ oraz wypłaty odszkodowania w wysokości adekwatnej do poniesionej szkody.

Sąd oddalił powództwo w tym zakresie żądania ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku powoda. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia (co zresztą nie znalazło potwierdzenia w opiniach biegłych lekarzy) nie powoduje istnienia interesu prawnego (art. 189 kpc). W przypadku powstania nowej szkody, w związku z przedmiotowym wypadkiem, powód może przeciw wytoczyć powództwo o zasądzenie. W świetle przepisu art. 442¹ § 3 kpc w aktualnym brzmieniu, nie można tu mówić o czasowym ograniczeniu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, która w tym przypadku jeszcze nie powstała lub się nie ujawniła.

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98§1 i 3 kpc i art. 109§1 zd. 1 i 2 kpc, przyjmując, że powód uległ tylko co do nieznaczonej części swojego żądania. W skład kosztów procesu, poniesionych przez powoda, które podlegają zwrotowi przez stronę pozwaną, jako przegrywającą sprawę, wchodzi: opłata sądowa od pozwu – 300 zł, zaliczka na biegłego - 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym – 1200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł (17 zł x 2). Wniosek powoda w zakresie zasądzenia kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniach 26.09.2013r. i 10.04.014r. (k-118), nie zasługiwał na uwzględnienie, skoro powód był wówczas reprezentowany przez substytutę – radcę prawnego, mającego siedzibę w K., zatem koszty, o zwrot których wnosił powód, nie zostały poniesione (art. 98§3 kpc w zw. z art. 99 kpc).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98§1 kpc, uwzględniając wynik procesu, nakazano stronie pozwanej zwrócić wydatki, poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego, ponad uiszczoną przez powoda zaliczkę (k-106).